

Búcsú Máté Jánostól

Megrendülve búcsúzom jó barátomtól, Máté Jánostól. Az Úr magához hívta muzsikusát, aki most már elfoglalta helyét a mennyei énekkarban.

Jó barát volt. A Zeneakadémián ismerkedtünk meg. Együtt voltunk orgonaszakosok. Együtt voltunk megbélyegezettek és megfigyeltek egyházi szolgálatunk miatt. Diplomakoncertünket egy év különbséggel játszottuk, de együtt játszottuk első zeneakadémiai koncertjeinket 1962-ben és 1963-ban, egy-egy estén testvériesen megosztozva. A budapesti Kiskörút két hajlatában kaptunk orgonista beosztást: ő a Kálvin téren, és a Deák téren. Nekem könnyebb volt: csak orgonista voltam. Ő együtt vállalta az orgonistaságot a kórusvezetéssel.

Jó barátként tartotta számon szolgálatomat. Szinte párhuzamosan jutott feladatunkul az egyházzenei szolgálatok egész sora. Akkor ezeket a feladatokat nem vállalta senki más. Ilyen volt a kántorképzés munkája. Ősztől tavaszig, hétvégeken a téli tanfolyamok szolgálatára, és izzasztó meleg nyarakon a hosszú, reggeltől estig tartó kurzusok. Majd a Teológián a himnológia és a harmóniumtanítása. Mindig tudtunk egymásról, ki mit tanít, milyenek oktatási lehetőségeink. Jó barát volt a közös munkában. Sokszor együtt szerkesztettünk műsorokat. Közös munkánk eredménye két ökumenikus énekeskönyv is. Jó volt vele dolgozni. Megvolt a saját véleménye, de a megegyezés érdekében tudott hátralépni. Hálás vagyok az Úrnak a munkában közösen töltött meghitt órákért.

Máté János munkabírása idővel követhetetlen mérték lett számomra. Sok feladata mellé még az énektanítást is elvállalta a Lónyay Gimnáziumban. Elgondolni is nehéz, hogy akár éjszakázással is hogy férhetett e sok feladat napi 24 órába. Követhetetlen mérték lett számomra áldozatos magyarságszeretete. Szerette a magyar zenét. Tagja volt a Liszt Ferenc Társaságnak és a Kodály Zoltán Társaságnak. A határontúli magyar fiatalok kántorképzésének gondját is felvállalta. Megszerkesztette minden magyarok reformátusainak énekeskönyvét, hogy a közösen használt énekkincs is szorosabbra fűzze a hazai, erdélyi, felvidéki és amerikai magyar összetartozást.

Mintaképe Albert Schweitzer volt, akivel levelezett. Schweitzer művészi karrierjét, életét áldozta az afrikai betegekért. Máté János idejét áldozta vak zeneszerző barátjára. Főiskolás kora óta szinte naponként látogatta meg, hogy lekottázza annak zenei gondolatait, kompozícióit. Ő volt barátja „szeme”.

Máté szerénysége közismert volt. De áldozatos, önzetlen egyházszeretete még nagyobb. Sokat tett a gyülekezetek kórusaiért és orgonáiért.

Utolsó éveit megkeserítették az őt ért támadások. A bántások sebeit magában hordta. S hogy ez miként ásta alá alattomosan egészségét, megtudni már soha sem fogjuk. Csak annyit tudunk, megtámadott szervezetén a gyilkos kórhirtelen hatalmasodott el, amit az orvosi tudás nem tudott már visszafordítani.

Isten veled, Jánosom! Isten veled, János bácsi! Így hívtak téged meglelt leköszök és kántorok, énekkarosok és diákok. Többé nem cipeled egyik szolgálati helyedről a másikra közismerten nagy, megtömtött aktatáskáidat. Most terhed leteheted az Úrnál. Hitünk, hogy a mennyei kórusban most boldogan, idői szorítások nélkül zengheted az Úr dicséretét. itt a földön is ez volt egyetlen ügyed. Isten veled!

(Megjelent a Reformátusok Lapja 1998. március 29-i számában)

Trajtler Gábor